

У. У. Прескот

*Христос
в теб*

*Ти в
Христос*

В ХРИСТОС

*Божествено-човешкото
семејство*

проф. У. У. Прескот

В ХРИСТОС

*Божествено-човешкото
семејство*

ИЗДАТЕЛСТВО
НОВ ЖИВОТ
София, 1998

Преведе от английски: *Кремен Кръстев*

Редактор: *Недялка Петрова*

Компютърно оформление: *Николай Миланов*

ISBN 954-719-032-6

СЪДЪРЖАНИЕ

ГЛАВАТА НА СЕМЕЙСТВОТО.....	6
ВСИЧКИ „В НЕГО“	14
ХРИСТИЯНСКАТА ОПИТНОСТ.....	23

ПРЕДГОВОР

Този материал е препечатан от БЮЛЕТИН НА ГЕНЕРАЛНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ ОТ 1895 Г., в който са били публикувани три лекции от проф. Прескот, изнесени на сесията на Генералната конференция на ЦАСД от 1895 г.

В продължение на столетия християните са срещали трудност при разбирането на израза „В ХРИСТОС“, който апостол Павел е употребявал. Библейската концепция за ДВАТА АДАМА също е разпалвала много дебати сред богословите.

Темата „В Христос“ е централна за разбирането на Божия план на спасението. Тя може да се окаже ключът, който ще отвори умовете ни пред онова, което някога е било считано от толкова много хора за парадокс на Писанието.

Доктор Ричард А. Маркър

БОЖЕСТВЕНО-ЧОВЕШКОТО СЕМЕЙСТВО

ГЛАВАТА НА СЕМЕЙСТВОТО

Единствената цел на нашето библейско изучаване трябва да бъде не да установяваме теории, но да се храним с живото Слово. Затова принципът трябва да бъде не да научим някаква теория, която можем да представим пред хората, но да постигнем живот, който да живеем пред света. Това ще бъде и целта на нашето изследване на Свещеното писание – само за да се храним от Словото, което е Дух и живот. Така ще бъде и в случая, независимо каква отделна част от истината изучаваме. Цялостното ни намерение трябва да бъде да разчупваме „Хляба на живота“, така че всички да можем да се храним с него.

Темата, която ще разгледаме, може би е най-добре да бъде определена като „Божествено-човешкото семейство“. В Ефесяни 3:14, 15 четем: *„Затова прекланям коленете си пред Отца на нашия Господ Исус Христос, от Когото води името си всеки род [„всяко семейство“] на небесата и на земята“*. **ВСЯКО СЕМЕЙСТВО НА НЕБЕСАТА И НА ЗЕМЯТА!** Нашата цел е да разгледаме тази идея за семейството, но от специалната гледна точка – Божествено-човешкото семейство. Темата ни в този час визира Главата на това семейство.

Най-напред бих искал да привлека вниманието към факта, че човешкото семейство си има свой Баща. В Деяния 17:24-26 четем: *„Който е направил света и всичко, що е в него, като е Господар на небето и на земята, не обитава в ръкотворни храмове, нито са Му потребни служения от човешки ръце, като да би имал нужда от нещо, понеже сам Той дава на всички и живот, и дихание, и всичко;*

направил е от една кръв всички човешки народи.“ Ревизирият превод изоставя думата „кръв“: „И е направил от ЕДИН всички народи.“ Тоест, Адам е бащата на човешкото семейство. Сътворявайки го, Бог е сътворил в него целия човешки род, всички народи от всички времена, като му е дал сила да зачева същества по собствен образ. Виждал е В НЕГО извор на живот. Всъщност Бог е сътворил всяко човешко същество в лицето на Адам.

Вижте как тази мисъл е внушена в 25 глава от кн. Битие, стихове 19-23, където е описано раждането на Яков и Исав. Обръщам вниманието ви специално към 23 стих. Когато Ревека попитала Господа, Той ѝ отговорил: „*Два народа са в утробата ти*“. Два народа – Яков и Исав. В Яков Господ виждал всички негови потомци, в Исав – неговите. В този смисъл е виждал в утробата на Ревека два народа, бореци се помежду си.

Същата мисъл е подчертана по-нататък и в Посланието към евреите 7:9, 10: „*И тъй, да кажа, сам Левий, който взима десятък, даде десятък чрез Авраам, защото беше оцете в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраам.*“

Тези текстове са достатъчни, за да представят принципа, че в Адам са всички потомци на Адам, тъй като той е общият баща на човешкото семейство. Първият Адам не успял в своето дело и затова трябвало да дойде Вторият Адам. В 1Коринтяни 15:45 и в следващите стихове четем: „*Така е и писано: Първият човек Адам „стана жива душа“, а последният Адам „стана животворящ Дух*“. *Обаче не е първо духовното, а одушевеното, а после духовното. Първият човек е от земята, пръстен; вторият Човек е от небето.*“ И този втори Човек, Господ от небето, поддържа същото отношение със Своето семейство, каквото Адам със своето. Т.е. Той е станал вторият Баща на човешкия род.

В Колосяни трета глава, девети и десети стих четем: „*Не се лъжете един друг, понеже сте съблекли вече стария човек с делата му и сте се облекли в новия, който се подновява в познание по образа на Този, Който го е създал.*“

Ефесяни 4:22-24: „*Да съблечете според по-предшното си поведение стария човек, който тлее по измамнителните страсти, да се обновите в духа на своя ум и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и святост на истината.*“ Преводът на доктор Йънг на същия текст го предава с малко по-различни думи. Вместо „*създаден по образа на Бога в правда*“, го пре-

вежда по-буквално – „който съобразно Бога БЕШЕ сътворен в правда“.

Като имаме тези текстове пред себе си, можем ясно да разберем учението. Адам е бил първият човек и, поддавайки се на греха, е въвел грях в човешкото си естество. Чрез този грях е станал „грешна плът“. Христос е вторият Човек – Вторият Баща на човешкото семейство. Той не е съгрешил, „нищо се намери лъжа в устата Му“. Човешкото естество на Адам е допуснало греха в плътта и е станало „старият човек“. „Старият човек“ е човечеството в греха, действащ в него, човечеството под контрола на дявола. За хората, които са в това състояние, Христос казва в Йоан 8 гл., че имат „за баща дявола“. Четем в 42 стих и по-нататък: „Исус им рече: Ако беше Бог вашият Отец, щяхте да Ме любите, защото Аз от Бога съм излязъл и дошъл. Понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, но Той Ме прати. Защо не разбирате Моето говорене? Защото не можете да слушате Моето учение. Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си.“

Новият човек е човечеството с Божественото естество в себе си. И над всичко, и преди всичко – новият човек е Исус Христос, „Който по Бога бе сътворен в правда и в истинска святост“. Съветвани сме „да се облечем в новия човек“. Римляни тринадесета глава, четиринадесети стих: „Облечете се с Господа Исуса Христа“ (новия човек) „и не промишлявайте за страстите на плътта“.

Но как Исус Христос е станал вторият Баща на човешкото семейство? И какво означава за нас това, че Той е вторият Баща? Това се обяснява в Евреи втора глава, четиринадесети стих: „И тъй, понеже децата [Той е Бащата] са съществва от общата плът и кръв, то и Той подобно на тях взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч дявола, и да избави всички ония, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робството.“ Обърнете внимание! Именно понеже „децата са участници в общата плът и кръв“, той сам е взел участие в същата плът и кръв. Защо? За да може да унищожи „този, който има власт над смъртта, т.е. дявола“.

Тази мисъл ни се внушава и в Първото послание на Йоан трета глава, пети стих: „И знаете, че Той се яви да носи греховете“. Забележете! „Знаете, че Той СЕ ЯВИ...“ Христос се е ЯВИЛ, за да вземе нашите грехове! Как се е явил? Явил се е в плът, като е станал участник в плътта и кръвта ни. Апостол Йоан казва в първата

глава, втория стих от Евангелието: „*Защото животът се яви и ние видяхме, и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца, и се яви нам.*“ Явил се е, за да понесе нашите грехове; явил се е, като е взел участие в човешката плът и кръв, за да може да бъде виждан, да бъде наблюдаван. За да вземе нашите грехове, е било необходимо Бог да пострада. Как? Като Божието естество е било облечено с човешко естество, Бог се е явил в човешко тяло, за да има човешки аспект на Божественото страдание; за да може Божеството да има уязвима страна, за да може да получи *раната*. Пророчеството казва, че Неговата *петя* ще бъде наранена и това е трябвало да стане в човешкото естество. Така „*Словото стана плът и обитаваше между нас*“, участвайки в същата плът и кръв, „*за да може чрез смъртта да унищожи този, който има властта над смъртта, т.е. дявола, и да избави всички, които поради страха от смъртта [а смъртта идва само чрез греха] през целия си живот са били подчинени на робство*“.

Как Бог е взел на Себе Си това естество, тази плът и тази кръв? Взел ги е чрез рождението Си от жена. А посредничеството, чрез което е бил роден от жена, е било от Светия Дух. Лука първа глава, двадесет и петти стих: „*И ангелът в отговор ѝ рече: Светият Дух ще дойде върху ти и силата на Всевишния ще те осени. Затова и Святоото онова, Коеото ще се роди от тебе, ще се нарече Божи Син*“. Но Той е бил също и Човешки Син. Главата, вторият Баща на човешкото семейство е бил и Човек, нов Човек, Богочовек, Човекът Исус Христос.

Какво означава за нас, че Исус Христос е станал Глава на човешкото семейство? Означава следното: точно както Адам е бил сътворен и чрез това – и всички членове на човешкото семейство *в Него*, така и когато е бил сътворен вторият Човек „*от Бога в правда и истинска святост*“, то всички членове на това семейство са били сътворени *в Него*. Както Бог е виждал в Адам всички членове на човешкото семейство, така и в Христос, втория Баща на семейството, вижда всички членове на Божествено-човешкото семейство. Няма значение дали са били родени вече или не. Още преди рождението на Яков и Исав Бог е видял двата народа.

В такъв случай фактът, че Христос е взел нашата плът и че „*Словото стана плът и обитаваше между нас*“, означава нещо много повече, отколкото че е имало един добър Човек, Който е

живял праведно и ни е оставил добър пример. Човекът Исус Христос е вторият Баща. Той е Представителят на човечеството пред Бога. Когато е взел нашето човешко естество и е бил роден от жена, тогава човешкото и Божественото са се съединили. **ТОГАВА ИСУС ХРИСТОС** не просто е дал Себе Си **ЗА** човешкото семейство, но **НА** човешкото семейство. Съединил е Себе Си **СЪС** човечеството и се е уеднаквил с човечеството и е станал Човек. Станал е **НИЕ**. Ние сме били там, **В НЕГО**. Това означава, че Исус Христос е съединил в самия Себе Си човека и Бога за цялата вечност, взел е нашето човешко естество и ще го задържи през цялата вечност. И днес все още Той е наш представител на небесата, носещ нашето, човешкото естество. На небесата днес има Един, Който е толкова Бог, колкото и човек – Исус Христос Богочовекът.

Прочетете в Евреи десета глава, единадесети и дванадесети стих: *„И всеки свещеник, като стои, та служи всеки ден, принася много пъти същите жертви, които никога не могат да отмахнат грехове. Но Той, като принесе една жертва за греховете, седна завинаги отдясно на Бога.“* Има Човек, Който седи отдясно на Бога **И НИЕ СЕДИМ ТАМ В НЕГО**. Ето какво илюстрира текстът от Евреи седма глава, който споменахме. Бог е виждал в Адам цялото човечество. И сътворявайки Адам, е сътворил цялото човешко семейство. Да прочетем отново Евреи седма глава, девети и десети стих: *„И тъй да кажа, сам Левий, който взима десятък, даде десятък чрез Авраама, защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраам“.* Когато Авраам е платил десятък на Мелхиседек, Левий е платил десятък **В НЕГО**, защото е бил *„в чреслата на баща си, когато Мелхиседек го срещна“*. Всичко, което е направил Авраам, Левий го е направил *„в него“*.

Да прочетем по-нататък от петнадесетата глава на 1Коринтяни, стихове двадесет и първи и двадесет и втори: *„Понеже както чрез човека дойде смъртта, така пак чрез човека дойде възкресението от мъртвите“.* Спрете за момент и помислете, че и смъртта, и възкресението са дошли чрез дърво. Смъртта е дошла чрез едно дърво и животът е дошъл чрез едно дърво. Адам е ял от забранения плод на дървото за познаване на добро и зло и смъртта е дошла върху човешкото семейство. Христос е понесъл всички наши грехове на едно дърво (кръста) и така е донесъл живот на човешкото семейство. Както чрез човека е дошла смъртта, така пак

чрез човека е дошло възкресението, „защото както в Адам всички умираат, така и в Христа всички ще оживеят.“ Адам е човекът, чрез когото е дошла смъртта; Христос е Човекът, чрез Когото е дошло възкресението от мъртвите.

Прочетете и Римляни пета глава, дванадесети стих и натакък. Докато четем, нека имаме предвид тези принципи и паралела между първия и втория Адам, а също и какво „печелим“ чрез първия Адам и какво – чрез Втория. От първия Адам – грях, временен живот, смърт; от втория Адам – праведност и вечен живот. „Затова, както чрез ЕДИН ЧОВЕК грехът влезе в света и чрез грехъ – смъртта, и по този начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха...“ (рев. пр.). С един акт, в една точка от времето.

„Защото и преди закона грехът беше в света. Грях обаче не се вменява, когато няма закон. При все това от Адама до Мойсея смъртта царува и над ония, които не бяха съгрешили според престъплението на Адама, който е образ на бъдещия. Но дарбата не е такава, каквато бе прегрешението, защото ако поради прегрешението на ЕДИНИЯ измряха мнозината, то Божията благодат и дарбата чрез благодатта на ЕДИН ЧОВЕК, Исус Христос, много повече се преумножи за мнозината. Нито е дарбата, каквато бе съдбата чрез съгрешението на ЕДИН, защото съдбата беше от ЕДИН за осъждане, а дарбата от МНОГО прегрешения за оправдание“. Така е установен контраст между осъждането и оправданието (праведността). Смъртта е дошла чрез греха. „Защото ако чрез прегрешението на ЕДИНИЯ смъртта царува чрез този ЕДИН, то много повече тези, които получават изобилието на благодатта и на дарбата, сиреч правдата, ще царуват в живот чрез ЕДИНИЯ Исус Христос. И тъй, както чрез прегрешението на ЕДИН дойде осъждането на всичките човеци, така и чрез праведността на ЕДИН дойде на всички човеци безплатния дар на оправданието за живот. Защото както чрез непослушанието на ЕДИН ЧОВЕК станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на ЕДИН мнозина ще станат праведни [или ще бъдат обявени за праведни]“ – превод на д-р Йънг.

Виждаме контраста между първия Адам и втория Адам; между първия баща на семейството и втория. Единият – осъден на унищожение; другият – оправдаващ за живот. Чрез непослушанието

на единия многото са станали грешници; чрез послушанието на Другия многото са станали праведни В НЕГО.

Исус Христос е пожертвал Себе Си за нас. Размислете за момент над следното: Исус Христос не е дошъл като Някой отделен, вън от нас, без нищо общо с нас – чисто и просто дошъл и казал: „Аз ще умра за човека“. Не! Той е станал ЕДИН ОТ НАС – Човек! БОГ Е БИЛ ДАДЕН на човешкото семейство В ИСУС ХРИСТОС. Бог се е присъединил към човешкото семейство чрез рождение и е станал плът, влязъл е в отношения на близко родство с всеки един от нас.

Прочетете символиката на всичко казано досега в Левит ~~два~~ десет и пета глава, от четиридесет и седми до четиридесет и девети стих: „Ако чужденецът или пришълецът, който живее в тебе, се замogne, а брат ти осиромашее при него, та се продаде на чужденеца или пришълеца при тебе, или на когото и да е от семейството на чужденеца, то след като се продаде, той може да се откупи. Един от братята му може да го откупи, или стрикът му, или стриковият му син може да го откупи, или някой близък сродник от семейството му може да го откупи; или ако той се е улеснил, може сам да откупи себе си.“ Ето състоянието на човечеството – то е продадено „под греха“. Ако човешкото естество би било в състояние, би откупило само себе си. Но в състояние ли е? Не! Тогава някой, който е близък сродник, може да извърши това. Но кой може да е близък сродник на човечеството? Само такъв, който „участва в същата плът и кръв“. Така е изразено и в Ефесяни пета глава, тридесети стих: „Понеже сме части от Неговото тяло, от Неговата плът и от Неговите кости“. Той е най-близкият сродник. Прочетете отново Евреи втора глава, единадесети стих и вижте как е призната тази връзка. „Понеже и оня, който освещава, и ония, които се освещават, всички са от Едного, по която причина Той не се срамува да ги нарича БРАТЯ.“ Помните ли как в последната Си молитва точно преди края на Своето дело (Йоан 17:26) Исус Христос казва: „Явих им Твоето име“. „Ще обявя Твоето име на БРАТЯТА МИ.“ И е направил това. Едно от последните Му слова са именно тези: „Ще им обявя Твоето име“. Те са Негови братя. „Ще обявя Твоето име на братята Ми, посред църквата ще пея хвала на Тебе.“ И още: „Ето, аз и децата, които ми е дал Бог.“ Вторият Баща на семейството казва: „Ето децата!“

Марк, трета глава, тридесет и първи стих: „Дохождат, прочее, майка Му и братята Му [а преди всички останали те именно са били хората, свързани с Него чрез връзките на естествената плът]. И като стояха вѣн, пратиха до Него да Го повикат. А около Него седеше едно множество. И казват Му: Ето, майка Ти и братята Ти вѣн, търсят те. В отговор им каза: Коя е майка Ми и кои са братята Ми? И като изгледа стоящите около Него, каза: Ето майка Ми и братята Ми! Защото, който върши Божиата воля, той Ми е и брат, и сестра, и майка.“ Т.Е. КОЙТО Е РОДЕН В СЕМЕЙСТВОТО НА БОГА, Е ТАКА ТЯСНО СВЪРЗАН С ИСУС ХРИСТОС, И ТО ЧРЕЗ ПЛЪТ И КРЪВ, КАКТО Е МАЙКАТА СЪС СОБСТВЕНИЯ СИ СИН.

Прочетете в Лука единадесета глава, двадесет и седми и двадесет и осми стих една трогателна мисъл: „Когато говореше това, една жена от множеството със силен глас Му рече: Блажена е утробата, която те е носила, и същите, от които Си сукал.“ Когато тази жена гледала Исус Христос и слушала Неговите поучения, в майчиното ѝ сърце се породило чувството – колко удивително и блажено е да бъдеш толкова тясно свързан с този Човек, както е майката със своето дете. Какво отговорил Той? О, Той казал: „Поблажени са тези, които слушат Божието слово и го пазят“. По-неже такива хора са съединени – всеки един – с Него точно така, както майката със своето собствено дете. Т.е. всеки син на Бога е свързан с Исус Христос, своя Брат, своя Баща, своя Спасител, своя Изкупител С НАЙ-ТЕСНИТЕ ВЪЗМОЖНИ ВРЪЗКИ НА ТОЗИ СВЯТ.

БОЖЕСТВЕНО-ЧОВЕШКОТО СЕМЕЙСТВО

ВСИЧКИ „В НЕГО“

Бих искал тази вечер не толкова да разберете поуката, лайтмотива на тази тема, но каквото и да каже Словото, да бъде прието и повярвано! Защото само така нашите размисли ще имат смисъл.

Евреите пропуснали един от най-добрите уроци, всъщност урока на уроците, на който Христос се стараел да ги научи, защото „разискваха помежду си, казвайки: Как може този Човек да ни даде да ядем Неговата плът?“ Същият дух може да затвори и нашите умове и сърца за урока от този час.

Колосяни втора глава, десети стих ни открива: „... вие имате пълнота в Него“. Специалната насока на нашите размисления днес ще бъде по-нататъшното развитие на идеята, изразена в Евреи седма глава, девети и десети стих: „И тъй, да кажа, сам Левий, който взима десятък, даде десятък чрез Авраама, защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраама.“

Предишните ни разисквания имаха за цел да ни изяснят нещо повече за Главата на Божествено-човешкото семейство. „Левий... даде десятък чрез Авраама, защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраама.“ Какво сме направили тогава ние В НЕГО – в Бащата на духовното семейство, на Божествено-човешкото семейство?

„И Словото стана плът, и пребиваваше МЕЖДУ НАС“ (Йоан 1:14). Желая да прочета три или четири текста, за да покажа, че според общия смисъл на темата (и в същото време, следвайки по-

стриктно оригиналният текст) можем да го прочетем така: „Слово-то стана плът и обитаваше В НАС“. За да се изрази общата идея, че Бог се е явил в плът сред хората, имаме текста в Матеевото евангелие, първата глава, двадесет и третия стих: „Ето, девица ще зачене и ще роди Син, и ще Го нарекат Емануил, което значи „БОГ С НАС“. И това е един различен израз както на английски, така и на оригиналния език – „Емануил, Бог с нас“. Но ето и някои други текстове, където се следва същият оригинал, а се превежда с „В НАС“. Първо Йоаново четвърта глава, тринадесети стих: „По това познаваме, че пребъдваме в Него и Той В НАС“ (не „МЕЖДУ нас“, но „В нас“). Третата глава, двадесет и четвърти стих: „Който пази Божиите заповеди, пребъдва в Бога и Бог – В НЕГО; и по това познаваме, че той пребъдва В НАС“ (не между нас, но „В НАС“!), чрез Духа, Който ни е дал“. „За да бъдат всички едно, както Ти, Отче, Си в Мене и аз в Тебе, тъй и те да бъдат В НАС“ (Йоан 17:21).

Забележете, че във всички споменати текстове цялото значение би се обезсилило, ако се каже „СРЕД нас“. И макар значението на текста в Йоан първа глава, четринадесети стих да не се унищожава, когато се казва: „Той пребиваваше СРЕД нас“, все пак се губи от очи най-точният смисъл: „Той стана плът и пребиваваше В НАС.“ Това ще рече, че Исус Христос е Представителят на човечеството и че цялото човечество е концентрирано В НЕГО. Ставайки плът, Той е приел човешкото ни естество и е станал Бащата на това Божествено-човешко семейство. Как? Като е съединил Себе Си с човечеството чрез плътта, в която е пребивавал на нашата земя. И ние сме били там В НЕГО и Той – В НАС, точно както Левий е бил там В АВРААМ. Каквото е извършил Авраам, и Левий го е извършил В НЕГО. По същия начин каквото Христос е направил в плът, и ние сме го направили В НЕГО. И това е най-славната истина в християнството. Това е самото християнство, това е самата сърцевина на живота, това е самият живот и сърцето на християнството. Той взе нашата плът и нашето човешко естество. И каквото направи Той, направи го В НЕГО и човечеството.

Сега нека да проследим развитието на тази идея малко по-нататък: „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който В ХРИСТОС ни е благословил с всяко духовно бла-

гословение в небесните места“ (Еф. 1:3). Т.е. поставяйки всички онези духовни благословения върху Христос, когато Той е бил тук в плът, Бог ги е поставил върху нас, защото Той е бил „направен плът“ и е „обитавал В НАС“ и ние сме били там, В НЕГО. И времето, когато сме били благословени с всички духовни благословения в Христос, е, когато те са били положени ВЪРХУ НЕГО, ОБИТАВАЩИЯ В НАС. Единственият въпрос за нас е приели ли сме благословенията, които са ни дадени В НЕГО?

Четвъртият стих: „... *Както ни е избрал В НЕГО преди създаването на света, за да бъдем в света*“. Когато Бог е избрал Исус Христос, е избрал нас В НЕГО; следователно сме били избрани преди основаването на света В НЕГО – не вие и аз поотделно сме били предпочетени, нито нашето спасение – лично осигурено като различно от това на останалите, но ВСЕКИ ЕДИН В НЕГО е бил избран. Всеки член на Божествено-човешкото семейство е бил избран, когато е бил избран Христос, защото В НЕГО още тогава „*сме били там*“ и защото Той е бил „направен плът“ и е пребивавал В НАС.

Шестият стих: „*За похвала на славната Си благодат, с която ни е обдарил ВЪВ възлюбения Си Син*“. И когато Бог Отец казва на Сина: „*Този е Моят възлюбен Син, В КОГОТО е Моето благоволение*“, Той казва същите думи на всеки син в Божествено-човешкото семейство. „*Ти Си Моят възлюбен Син, в когото благоволя*“ – В НЕГО, В НЕГО! Беше ли приет Той? Приети сме и ние не поради нещо, което сме, или което сме били, или което ще бъдем. Не! Но сме приети В НЕГО – Възлюбения, В НЕГО – приетия!

Единадесетият стих: „*В КОГОТО сме получили и наследство*“ – В НЕГО. Когато Той е изкупил наследството, когато е платил цената, когато на Неговото чело са лежали тръните в знак на факта, че Той е понесъл проклятието на земята и страданията за целия свят, за да премахне злото и да възвърне обратно наследството, и ние сме били там В НЕГО. Той е бил направен плът и е пребивавал В НАС.

„*Защото ние сме Негово творение, създадени в Христа Исуса.*“ Когато новият Човек, Божествено-човешкият Човек, Човекът Исус Христос е бил роден, и ние сме били родени В НЕГО. Всички членове на Божествено-човешкото семейство са били съз-

дадени В НЕГО, „защото сме Негово творение, създадени В ХРИСТА ИСУСА за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим“ (Еф. 2:10). Как е приготвил предварително добрите дела, в които трябва да ходим? В НЕГО! Така казва Писанието и в Първо Йоаново втора глава, шести стих: „Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос“ – не като задължение, но като последица. Защо? След като Бог е приготвил предварително добрите дела за нас, в които „да ходим“, тогава този, „който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос“ – не като задължение, но като последица, ЗАЩОТО Е „В НЕГО“.

В Колосяни втора глава, шести стих четем: „И както сте приели Христа Исуса, Господа, така и се обхождайте В НЕГО“. В НЕГО!

Нека прочетем и Ефесяни втора глава, шестия стих от сирийския превод, по-точно онова изречение, което желая специално да подчертая: „И като ни възкреси заедно“ (петият стих показва, че – заедно с Христос, защото гласи „съживи ни заедно с Христа“). „И ни възкреси заедно, и ни направи да седнем с Него в небето, В ИСУСА ХРИСТА“. Той е бил „направен плът.“ И в същата човешка плът е отишъл на небето. След като е очистил греховете ни, е седнал „отдясно на трона на Величието нависоко“. Когато е отишъл на небето, ние сме били В НЕГО. Когато е седнал „отдясно на трона на Величието нависоко“, и ние сме седнали там В НЕГО. Човешкото естество е на небето. Ние, нашата плът, е там и ние сме седнали там В НЕГО, защото Той е Бащата на това семейство и защото В НЕГО всеки син е точно това, което Левий е бил в Авраам, макар да не е бил още роден. Когато Исус Христос е отишъл на небето, всяко Негово дете е отишло там В НЕГО. Когато е заел мястото Си „отдясно на престола на Величието нависоко“, всяко Негово дете е седнало там В НЕГО. Слава да бъде на Господа!

Всяка от тези мисли е достойна за изучаване. Всяка е вълнуваща и завладяваща. Какво е направил Бог за нас, човешкото семейство! Какво е направил, за да ни върне при Себе Си, да възстанови Своя образ в нас, да ни изкупи! САМИЯТ БОГ В ЛИЦЕТО НА ИСУС ХРИСТОС Е ДОШЪЛ ТУК ДА ПРЕБИВАВА В НАС! Да приеме нашата плът – нашата греховна плът, да съедини Себе

Си с човешкото семейство чрез рождение с онези най-тесни връзки, които никога не могат да бъдат разкъсани, да стане Бащата на човешкото семейство! Това е любовта на Бога В ИСУС! Той не идва тук отвън, за да извърши нещо, но идва, за да стане ЕДИН ОТ НАС. Той обитава В НАС! Той концентрира в Себе Си цялото човечество и Бог Отец се отнася към Него като към ПРЕДСТАВИТЕЛЯ и на човечеството. Каквото Той е направил, ние сме го направили В НЕГО и се ползваме от този факт. Това, което сме направили ние, Той не е извършил; но ни третира, като че го е направил и заема нашето място! **ТОВА Е ЛЮБОВТА НА БОГА В ИСУС!**

Четем отново в Римляни шеста глава, шести стих (рев. пр.):
„... Знаейки това, че нашият стар човек бе разпнат с Него, та тялото на греха да може да бъде унищожено, за да не бъдем повече под робството на греха. Защото този, който е умрял, е оправдан от греха. Но ако сме умрели с Христос, вярваме, че и ще живеем с Него.“

Десетият стих: *„Защото смъртта, с която Той умря [и ние умряхме с Него], Той умря за греха веднъж завинаги. А животът, който живее, живее го за Бога. Така и вие считайте себе си за мъртви към греха, но живи за Бога В ХРИСТА ИСУСА.“*

2Коринтяни, пета глава, четиринадесети стих изразява същата идея. Ревизираният превод я предава особено ясно: *„Защото любовта на Христос ни принуждава, понеже ние така разсъждаваме, че Един е умрял за всичките, следователно всички са умрели.“* Прочетете същото в Евреи втора глава, девети стих: *„Но виждаме Исуса, Който е бил направен малко по-долу от ангелите, че е увенчан със слава и чест поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт с Божията благодат за всеки човек.“* Как е вкусил смърт за всеки човек? Понеже **ВСЕКИ** човек е бил **В НЕГО**; понеже **Той е облякъл Своята Божественост с човешкото естество; понеже човешкото семейство изцяло е било В НЕГО**. Забележете колко пъти се акцентира на това в Писанието. *„Във всичко бе изкушен подобно нам.“* *„Всички ние се заблудихме; всеки тръгна по собствения си път и Йехова е направил Той да посрещне наказанието за всички нас“* (Исаия 53:6, превод на д-р Йънг). *„Всичко се концентрира в Него.“* *„Направи Го ГРЯХ“* (не грешник, но „направи Го да бъде грях за нас) *Него, Който не е знаел грях“*. Той е понесъл нашите

грехове. Вижте същото в петдесет и третата глава на Исая, четвъртия стих: „Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония, на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме.“ Защо? Защото В НЕГО нашето човешко естество е понесло бичовете върху Христовото тяло.

Вижте как тази мисъл е развита по-нататък в Римляни седма глава, четвъртия стих (рев. превод): „И тъй, братя мои, и вие бяхте **НАПРАВЕНИ МЪРТВИ** за закона чрез Христовото тяло.“ Забележете времето на израза „бяхте направени мъртви“, т.е. в една определена точка от миналото, когато всичко това се е случило. Проследете идеята по-нататък. Евреи десета глава, пети стих: „Затова Христос, като влиза в света, казва: Жертва и принос не си поискал, но приготвил Си Ми тяло“. Сирийският превод гласи: „Облякъл Си Ме с тяло“. Той е бил **НАПРАВЕН ПЛЪТ** и е пребивавал В НАС. Ние сме били тялото и Той се е облякъл с нас, за да можем ние да се облечем с Него. Писанието казва: „Облечете се с Господа Исуса Христа“. Но ние никога не бихме могли да се „облечем с Него“, ако Той най-напред не се е „облякъл с нас“. В Евреи десета глава, десети стих четем: „С тази воля ние сме осветени чрез принасянето на Исус Христовото тяло веднъж завинаги“. Но как е станало възможно да бъдем счетени мъртви за закона чрез тялото на Христос? Когато Той е бил направен плът и е обитавал в нас, ние сме били там, в Него, и това тяло от плът е било от нашата греховна плът (Римл. 8:3). Бил принесен в жертва и е понесъл възмездията на закона в нашето тяло; и ние сме били там в Него. Когато Христос е бил принесен в жертва, ние сме „станали мъртви за закона“ чрез Неговото тяло. И човешкото естество, в което Божественото е било обвито, е плащало цената. Бог и човекът са били съединени в тялото на Христос и наказанието е било платено. „Направил си Го да посрещне наказанието на всички нас“. И ние всички сме били там, в Него, получавайки наказанието. Затова сме мъртви за закона. Умрели сме за закона в една определена точка от миналото чрез тялото на Христос.

Да прочетем по-нататък от Римляни шеста глава, седми стих: „Защото който е умрял, той е оправдан от греха“. „Заплатата

на греха е смърт.“ Когато Христос е умрял, е платил наказанието. Така че ние сме оправдани от греха. И целият избор пред нас лежи точно тук: ще предпочетем ли да умрем за себе си? Ние сме били там в Него и сме получили наказанието и сме платили цената. Ще приемем ли за себе си чрез вяра този факт. Или ще предпочетем да плащаме дълга сами и да погинем за вечността. Осмият стих: „*Но ако сме умрели с Христа, вярваме, че ще и да живеем с Него*“. Ето защо, ако приемем този факт и го направим наш – че сме умрели С НЕГО, че сме умрели В НЕГО за съблазънта на греховния свят – получаваме живот В ХРИСТОС И ЧРЕЗ ХРИСТОС.

Прочетете същата идея и в Галатяни втора глава, двадесети стих: „*Съразгнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене. А животът, който сега живее в тялото, живее го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене*“. Чета същата идея и в Колосяни втора глава, единадесети стих: „*В Него бяхте и обрязани с обрязване не от ръка извършено, но с обрязването, което е от Христа, като съблякохте плътското тяло*“. Не виждате ли тази идея навсякъде – че всичко, което Той е направил, направил сме го и ние В НЕГО? И не виждате ли, че **ЕДИНСТВЕНИЯТ ВЪПРОС, КОЙТО ТРЯБВА ДА БЪДЕ УРЕДЕН, Е: В НЕГО ЛИ СМЕ.** Това е всичко. **В Него ли сме?** Ако е така, веднага щом дойдем в семейството, имаме на разположение всички права и привилегии на това семейство. Веднага след като влезем В НЕГО, идваме в притежание на всичко, което Бащата на този род е направил. В много малка степен това се илюстрира с децата, родени в земното семейство. Те имат известни права във всичко, което бащата притежава и е постигнал, представено чрез неговото имущество. И законът ги признава. Но това наистина е твърде слаба илюстрация. Защото когато се родим в Божествено-човешкото семейство и станем част от него по силата на собствения си избор, не само придобиваме права по отношение на някои неща, които Христос има и е направил, но за **ВСИЧКО**, което Той е извършил; и **ВСИЧКО**, което Му принадлежи, принадлежи и на **ВСЕКИ ЧЛЕН** на семейството. Чудно ли е, че апостол Йоан извиква в удивление: „*Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи синове*“? Всичко това е наше; всичко това става наше веднага след като се родим в семейството, веднага след като станем синове и дъщери на Бога.

Следващият въпрос, който възниква, е: каква е християнската опитност, положена на тази основа? ВСИЧКО Е В НЕГО! Ако правим нещо, то трябва да е В НЕГО. Ако се стремим към нещо, то трябва да е в Него. И християнската опитност може да се резюмира в следното: каквото сме направили В НЕГО тогава, без какъвто и да било избор от наша страна, Той трябва да направи в нас сега чрез нашия избор. Тогава ще имаме Христовото присъствие в пълнота. Спасението, което е било постигнато за нас В НЕГО, е било без нашия избор или съгласие, без да сме питани дали бихме го искали. Той е дошъл и е приел нашата плът. Обитавал е В НАС. Извършил го е В НАС и ние сме го извършили В НЕГО, без дори да сме искали това, без наш избор, без каквито и да било усилия от своя страна.

Но Неговото желание е – каквото е било извършено *тогава* за нас в Него, без какъвто и да било наш избор или воля, *сега* Той да го извърши в нас по наш избор и по наша воля. И в това отношение през цялото време трябва да упражняваме правото си на избор: ЩЕ ОСТАНЕМ ЛИ В НЕГО? ЩЕ ПРОДЪЛЖИМ ЛИ ДА ИЗБИРАМЕ НЕГО – ТОЙ ДА БЪДЕ В НАС? ТОВА Е ХРИСТИЯНСКИЯТ ЖИВОТ. Това е опитността на апостол Павел, изложена в Посланието към галатяните, първа глава, петнадесети и шестнадесети стихове: „... Бог, когато още от утробата на майка ми беше ме отделил и призвал чрез Своята благодат, благоволи да ми открие Сина Си...“ Сега е време да кажем, че това единство, чрез което ние сме В НЕГО, е от такова естество, че е невъзможно, освен ако и Той също е в нас. Така Бог разкрива Своя Син „в мене“.

Вижте същата мисъл, изложена в 1Тимотей, първа глава, шестнадесети стих: „*Но придобих милост по тази причина, за да покаже Исус Христос в мене, главния грешник, цялото Си дълготърпение*“. Исус Христос е показал цялото Си дълготърпение. То е било видяно, когато Той е бил тук и е желал същото да бъде изявено и в апостол Павел. Вижте тази мисъл и в 1Йоаново послание четвърта глава, втори, трети и четвърти стих: „*По това познавайте Божия Дух – всеки дух, който изповяда, че Исус Христос дойде в плът, е от Бога*“. Но не всеки, който изповяда, че Исус Христос е ДОШЪЛ в плът, но всеки, който изповяда, че Исус Христос Е в момента в НЕГОВАТА СОБСТВЕНА ПЛЪТ. Но ще кажете: „То-

ва не може да има такова значение“. Нека спрем за момент. „Всеки дух, който изповядва, че Исус Христос дойде в плът, е от Бога.“ Но когато Исус Христос е бил тук в плът, всеки път, срещайки го, дяволите са Го признавали за такъв. Те са казвали: „*Познаваме кой Си Ти, Светият Божи*“. Но били ли са от Бога? Дали това е идеята? Дяволите са изповядвали същото, а това е и вярата на много хора днес. Дяволите вярват и треперят, но те не вярват В ПРАВЕДНОСТТА. Именно вярата в праведността е евангелието – ХРИСТОС ВЪВ ВАС, надеждата на славата. И всеки, който изповядва, че Христос е дошъл в плът, изповядва, че ИСУС ХРИСТОС Е В НЕГО, НАДЕЖДАТА НА СЛАВАТА. Този дух е от Бога. Всеки дух, който не изповядва, че Исус Христос е дошъл в плът, не е от Бога, и това е духът на антихриста. Няма никакво значение къде срещате този дух, нито кога го срещате. Същността на антихриста е да отрича именно този факт, който е основата на християнството и на живота на всеки отделен християнин – ХРИСТОС В НЕГО, надеждата на славата.

БОЖЕСТВЕНО-ЧОВЕШКОТО СЕМЕЙСТВО

ХРИСТИЯНСКАТА ОПИТНОСТ

Ще продължим изучаването на християнската опитност и как тя се ражда.

„Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога“ (2Кор. 5:21).

„От Него сте вие в Христа Исуса, Който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление“ (1Кор. 1:30).

„Защото ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела, изисквани от закона. Понеже чрез закона става само познаването на греха. А сега и независимо от закона се яви правдата от Бога, за която свидетелстват законът и пророците. Сиреч, правдата от Бога [точно това е, което означава да сме В НЕГО, за да станем правдата Божия в Него], която е чрез вяра в Исуса Христа за всички и на всички, които вярват, защото няма разлика...“ (Римл. 3:20-22).

Правдата на Бога е засвидетелствана чрез закона и пророците. Тя може да се приеме, защото Исус Христос е направен ПРАВДА за нас и ние можем да станем Божия ПРАВДА в Него. А Божията правда посреща изискванията на християнската опитност.

Когато станем Божията правда в Него, това посреща всяко изискване тук и по-късно. И това е християнската опитност. Но всичко е В НЕГО, винаги В НЕГО. Нека отново прочетем: *„Сега, прочее, няма никакво осъждане за тия, които са В ХРИСТА ИСУСА, които ходят не по плът, но по дух“ (Римл. 8:1).* Това е всичко, но то е достатъчно. Не беше ли Той осъден? И не бяхме ли осъде-

ни в Него и ние? Нека прочетем доклада на Христовата опитност, когато Той е бил пред първосвещеника:

„Чухте богохулството. Как ви се вижда? И те всички Го осъдиха, че се изложи на смъртно наказание“ (Марк 14:64).

Всички Го осъдили като виновен за смърт. *„И един от разпънатите злодеи Го хулеше, казвайки: Нали си Ти Христос, избави Себе Си и нас! А другият в отговор го смърра, като каза: Ни от Бога ли се не боиш ти, който си под същото осъждение. Ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото на това, което сме сторили, а този не е сторил нищо лошо“ (Лука 23:39-41).*

„Пилат Му каза: Що е истина. И като рече това, пак излезе при юдеите и каза им: Аз не намирам никаква вина в Него“ (Йоан 18:38). „Ето, извеждам ви Го вън, за да познаете, че не намирам никаква вина у Него“ (Йоан 19:4). Пилат им каза: „Вземете Го вие и разпнете Го“ (ст. 6).

„Мъже израилтяни, послушайте тези думи: Исуса Назарянина, мъж [в оригинала „човек“] засвидетелстван между вас от Бога чрез мощни дела, чудеса и знамения“ (Деян. 2:22).

Още един текст: *„Защото не е одобрен този, който сам себе си препоръчва, но този, когото Бог препоръчва“ (2Кор. 10:18).* Информацията е ясна. Исус Христос е бил осъден от религиозните водачи на Своето време като заслужаващ смърт. Но един от злодеите, разпънат заедно с Него, знаел, че това е несправедливо осъждане и го казал. Пилат, който е представлявал гражданската власт, е заявил на три пъти: *„Не намирам вина в Него“.* И въпреки това под натиска на религиозните водачи им Го предал, като казал: *„Вземете Го вие и Го разпнете“.* Но свидетелството е, че Исус е бил Човек, одобрен от Бога.

Този урок подхожда много сполучливо за собствената ни ситуация – *„Затова няма никакво осъждане за ония, които са в Христа Исуса“.* И въпреки това същите, които са в Христа Исуса, ще бъдат осъдени от религиозните водачи на своето време. И под натиска на тези водачи гражданските власти ще се поддадат и ще ги преследват – тях, хората, *„одобрени от Бога“.* А пък *„няма никакво осъждение за тези, които са в Христа Исуса“.* Т.е. Бог не ги осъжда. Тогава какво значение има, ако ги осъждат човечи? Никакво! И когато казват, че Исус от Назарет е бил Човек, препоръ-

чан от Бога [одобрен от Бога], Писанията заявяват, че всеки, който е в Него, също е одобрен от Бога.

И още една мисъл. Забележете какво казва Библията: „*Сега прочее няма никакво ОСЪЖДЕНИЕ*“. Не казва „Затова сега, прочее, вече не са ПРИЗНАТИ ЗА ВИНОВНИ“. [На английски думата „признат за виновен“, т.е. „заслужаващ присъда“ означава още и „убеждение“, а глаголят от същата дума е „убеждавам“.] Земните съдилища първо трябва да се убедят във виновността, а след това издават присъда. Първата служба на Светия Дух е да убеждава за грях, но не с цел да осъди, а за оправдание, за безвъзмездно опрощение. Така че има убеждение (за грях)! Но не бъркайте убеждение с осъждане. Още следващата служба на Светия Дух е да убеди за правда. И целта на довеждането до това убеждение е да се приеме безвъзмездно опрощение, а не осъждане.

Този текст ни внушава още една по-нататъшна мисъл: „*Няма никакво осъждане за тези, които са В ХРИСТА ИСУСА.*“

Сега да намерим тридесет и пета глава от Числа. Нямаме място да я цитираме цялата, но можем да я предадем накратко в резюме. Тя говори за прибежищните градове. Вероятно си спомняте, че когато някой неволно убие човек, е трябвало да прибегне за защита в такъв град. И ако се оказал при разследването, че убийството не е предумишлено, тогава, докато оставал в този град, извършителят бил в безопасност. Не можели да го осъдят. Но излезел ли от града – тогава се излагал на наказанието. Тези градове за прибежище трябвало да бъдат пръснати по цялата страна, така че било невъзможно да се намира някой в границите на страната и да не може да стигне за по-малко от половин ден до най-близкия от тях. И пътищата, водещи до тези градове, винаги трябвало да бъдат поддържани в добро състояние. Освен това имало и надписи, които ясно посочвали пътя, та бягащият да не губи време, нито да сгреша посоката.

Ето какво е съвършеното приложение на този символ! Исус Христос не е далече от всеки човек, от всеки грешник. Пътят до Него е ясен и лек – както само Бог може да го направи. И е винаги открит и поддържан в добро състояние. Има и хора на всяко място, които могат да посочат Исус Христос – Убежището. Веднага щом някой влезе В НЕГО, е спасен от преследвача. *Но само докато остава В НЕГО!* Ако излезе вън, прави това на собствен риск.

Тогава е изложен на опасността да получи възмездие. Но ако „*пребъдва в Него*“, е в безопасност. „*Няма никакво осъждане!*“

В Посланието към филипяните трета глава, четвърти до девети стих четем: „*Но това, което за мене беше придобивка, като загуба го сметох за Христа. А още всичко считам като загуба за това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Исус Христос, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа да придобия и да се намеря В НЕГО, без да имам за своя правда онази, която е от закона, но оная, която е чрез вяра в Христа, т.е. правдата, която е от Бога, ВЪЗ ОСНОВА НА ВЯРА.*“ Това е онази Божия правда, която ние ставаме В НЕГО.

Савел е бил съвършен фарисей. Той представя цял списък от факти на праведност – своето родословие, честност, дела... „*По отношение на правдата, изисквана от закона, съм безупречен*“. Но когато видял себе си, сравнен с Исус Христос, и всичките си праведни дела, сравнени със съвършенството на Христовата правда, това било достатъчно, за да счете всичко постигнато за нищо. Даже проумял, че всъщност то е загуба. Било е извършено погрешно, било е с отрицателен знак. Трябвало да се покае за него и да се „*НАМЕРИ В ХРИСТОС*“. А когато се е „*намерил В НЕГО*“, това било достатъчно.

Размислете върху сравнението между онова, което открил в себе си, и онова, което открил в Христос. И забележете желанието му да бъде намерен В ХРИСТОС, а не В СЕБЕ СИ. „*В Него сте съвършени.*“ („*В Него имате пълнота*“.)

Нека прочетем текста във втората глава на Колосяни, започвайки от шестия стих: „*Както сте приели Христа Исуса, Господа, така се и обхождайте В НЕГО, вкоренени и назидавани В НЕГО, утвърждавани във вярата си, както бяхте научени, и изобилващи в нея с благодарение. Внимавайте да не би да ви заплени някой...*“, да ви ограби, да ви развали, да ви оголи. Вие сте в Христа Исуса; вие сте „*облечени с Господа Исуса Христа*“. Затова внимавайте да не би някой да съблече тази ваша праведност в Бога, която имате в Него. „*Внимавайте да не ви заплени някой с философията си и с празна измама по човешко предание, по първоначалните учения на света, а не по Христа. Защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството.*“ В това тяло, т.е. в плътта на Христос,

„Божеството обитава в пълнота“, с всичката Си цялостност. „И вие имате пълнота в Него.“?

Какво сме без Него? Нищо! Ако се опитваме да бъдем нещо, можем да приемем само формата на нещо. Това е фарисейство. Спомнете си, че законът е дошъл чрез Мойсей, но благодатта и истината (или според сирийския превод – „*благодатта и реалността*“) дойдоха чрез Исус Христос. Фактът е, че в закона имаме ФОРМАТА на истината, но РЕАЛНОСТТА (същността ѝ) е в Исус Христос. И всеки човек, който се опитва да направи себе си подобър, като се старае да посрещне изискванията на Божия закон без Христос, е само формалист. Постига само формата. Колко обаче струва една мъртва форма? Добре е да имаш формата, но – изпълнена със съдържание. И ето, „в Него имате пълнота“: Формата присъства; и законът е там – точно, същият, но не като мъртва форма, като скелет, но като нещо живо, действено, истинско. Така „*ние сме изпълнени със съдържание в Христос*“.

Тези мисли могат да бъдат развити и по-нататък. Както долавяте, същата идея прониква през цялото Писание. Всичко е В НЕГО. Тази идея хвърля обилна светлина върху въпроса за оправданието и освещението. Нека отново прочетем петата глава от Посланието към римляните, седемнадесети, осемнадесети, деветнадесети стихове: „*Защото ако чрез прегрешението на единия смъртта царува чрез този един, то много повече тези, които получават изобилието на благодатта и на дарбата, сиреч правдата, ще царуват в живот чрез Единия – Исус Христос. И тъй, както чрез едно прегрешение дойде осъждане на всичките човеци, така чрез едно праведно дело дойде на всичките човеци оправданието, което докарва живот.*“ Не става ли съвършено ясно, че както осъждането идва над ВСИЧКИ ЧОВЕЦИ, така и оправданието за живот идва над ВСИЧКИ ЧОВЕЦИ? Следователно В ИСУС ХРИСТОС всички хора са били оправдани. Осмият стих: „*Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас*“. За всички ли умря Той? „...та чрез Божи-ята благодат да вкуси смърт ЗА ВСЕКИ ЧОВЕК.“ Но ако всички човешки същества решат изведнъж да се покаят и да се обърнат към Бога точно в този час, необходимо ли ще бъде Бог да прави някаква промяна в Своя план? Не, разбира се! Не виждате ли, че Той е направил ВСИЧКО за ВСИЧКИ хора?

Направете още веднъж паралел между първия и втория Адам. Чрез прегрешението на първия множина са били обявени за грешници, т.е. Адам чрез непослушание е позволил на греха да влезе в плътта. Като последица от този акт всеки потомък на Адам има склонност към греха; и ако с Божията помощ не се бори съзнателно с него, самият той ще върши грях. Но никаква вина не се приписва на който да било потомък на Адам, ако самият той не се поддаде на тази склонност. Не се ли бори обаче срещу нея, ще се поддаде и грехът ще се яви и в него.

Чрез послушанието на Втория Адам – Исус Христос – мнозина стават праведни. Безплатният дар – оправдание и вечен живот – стига до всички хора. Как? Чрез съединяването на Божественото с човешкото естество в Христос; чрез единението на човека с Бога; чрез факта, че възмездие е понесено от Него за всички хора. Поради това всяко човешко същество получава склонност (или привличане) към правдата. И ако не ѝ се съпротивлява по собствена воля и избор, ще бъде привлечено към нея. И тогава не ще приеме осъждане. Ако не се съпротиви на това привличане, човек ще бъде притеглен към Христос, ще бъде В ХРИСТОС и тогава лично ще приеме предимствата и следствието на оправданието за живот, които са издействани чрез Христос за ВСИЧКИ човеци. Точно както е и в обратния случай – когато се поддаде на склонността към греха, приема лично осъждането, което идва над ВСИЧКИ човеци чрез Адам.

И сега, за да стане този въпрос по-ясен за окото, ви предлагаме следната таблица:

оправдани	чрез Неговата благодат; 3:7	Неговата част
	чрез Неговата кръв; Римл. 5:9	
	чрез вяра; Римл. 5:1	Нашата част
	чрез дела; Яков 2:24	

„Оправдани по благодат“ (Тит 3:7).

„Оправдани даром чрез Неговата благодат“.

„Оправдани чрез Неговата кръв“ (Римл. 5:9).

„Оправдани чрез кръвта Му“.

Чрез вяра: „оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога“ (Римл.

5:1);

„Виждате, че човек се оправдава чрез дела, а не само чрез вяра“ (Яков 2:24).

Много обърквания произлизат от неуспеха ни да схванем ясно оправданието по благодат, Божественото оправдание. То е източникът на всяка праведност. Оправданието чрез Христовата кръв (а кръвта е животът!) е Божият канал, посредством който животът стига до човека – чрез съединяването на Христовия живот с живота на човечеството. Чрез вяра – това е начинът, по който отделната личност приема и прилага за собствения си случай оправданието, идващо от благодат чрез кръвта на Христос. Делата – те са последицата, външният индикатор, доказателството, че личността е приложила чрез вяра оправданието, идващо по благодат чрез Христовата кръв.

Оправданието по благодат чрез Христовата кръв – това е Божията част. Бог е направил всичко необходимо за оправданието на всяко човешко същество. Неговата благодат се дава даром на всеки човек, а Христовата кръв е каналът, през който тя достига до всяка личност. „Разсъждаваме така, че ако един е умрял за всичките, то тогава всички са умрели.“ Но макар Бог да е направил всичко необходимо за всяко човешко същество, все пак осигуреното спасение става притежание само на онези, които лично Го приемат чрез вяра. То е дар за всеки човек, но чрез вяра в Христос отделната личност става негов притежател. Цялата Божия благодат, която е дар за всички хора, е на разположение на всеки отделен човек. И тогава като последица, като неизбежен резултат Христовите дела се явяват в този човек, който е приел Христос.

Следователно за личността, която е В ИСУС ХРИСТОС, няма никаква разлика кой начин на оправдание се споменава. След като е оправдан *по благодат*, о, разбира се, в такъв случай всички други последици идват. Тогава той е оправдан чрез кръвта на Исус, чрез своята лична вяра и делата естествено ще се появят. Ако казвате, че е оправдан *чрез дела*, вие предполагате всичко останало преди тях. Така че с това би трябвало да приключи дискусиата дали сме оправдани чрез вяра или чрез дела, или по благодат. Човек, който наистина е оправдан лично, е оправдан чрез всеки един

от тези компоненти. А когато се прояви един от тях, останалите се подразбират като необходимо присъстващи.

Сега друга мисъл: Това оправдание, тази праведност, е изцяло вменена. Спомнете си, че тя е подарена на човечеството, когато Исус Христос ни е бил „подарен“. Тази праведност не е нещо изцяло вън от нас – все едно, че някой външен, чужд, ни връчва хартийка и казва: „Ето, вземи! Това ще бъде твоят билет за небето“. Не! Ние не отиваме там с билет. Христос е станал ЕДНО С ЧОВЕЧЕСТВОТО, Един от нас. Той е „Господ, НАША ПРАВДА“. И ние сме В НЕГО, ЕДНО С НЕГО. И Бог гледа на нас като на едно с Него – в правда, във всичко, което Той е. Ето как идва нашето оправдание – като приемаме „Господа, НАШАТА ПРАВДА“, Божия безвъзмезден Дар за човечеството. Съединяваме се с Него чрез изкупителната връзка в доживотно единство. Тогава оправданието е В и НА; то е „все во все“. То не е нещо, облечено като дреха, но е В, НА и ВЪРХУ, то е САМИЯТ НИ ЖИВОТ – всичко и във всичко. То е изцяло вменено; изцяло дарено. И все пак има един важен момент във връзка с идеята за даряването на тази праведност.

Ние сме били В НЕГО, когато Той е издействал тази праведност. Това е станало без какъвто и да било избор или воля от наша страна – точно както грехът, извършен в Адам, е бил извършен без какъвто и да било избор или воля от наша страна. И сега ХРИСТИЯНСКАТА ОПИТНОСТ Е – ЧРЕЗ ВЯРА ДА ПОЛУЧИМ ПРАВЕДНОСТТА, КАТО СЕ РОДИМ В СЕМЕЙСТВОТО, а след това да получим и всичко останало, което сме направили В НЕГО без наш избор или воля. Той ще го осъществи в нас по силата на нашето съгласие, постоянна воля и избор. Но всичко това е дар изцяло В НЕГО. Всичко е започнало от Негова страна, без да чакаме да Го помолим: „*Докато бяхме още грешници, Христос умря за нечестивите*“. Бог направи всичко по най-удивителния начин – В НЕГО. Направи го, като съедини Себе Си с човечеството. И когато сме родени в семейството и сме съединени с Него, тогава всичко, извършено от Него, се вменява на нас.

Това би ли могло да вдъхнови някаква идея за себеоправдание? Ни най-малко! Защото спасението е дар; благодатта е дар, кръвта е дар, вярата, която упражняваме, е дар и делата, които изработваме чрез тази вяра, също са дар. ВСИЧКО Е ОТ БОГА.

Божият удивителен план е спасението да бъде осигурено чрез вечното съединение на Божия Син – Исус Христос – с човечеството – с цялата му родословна линия, с всеки човек, роден през всяко време на цялата човешка история.

Тази идея добре се илюстрира чрез притчата за лозата: Господ казва: „Аз съм Лозата, вие сте клонките“. Той се присъединява към цялото стъбло, към цялото родословно дърво, простирайки се през всички векове. И няма значение кое време или част от човечеството ще вземете – Исус е точно толкова тук и сега, колкото и там. Поколения идват и си отиват, клонките се явяват и изсъхват, но стъблото продължава да живее година след година. Това същата Лоза ли е, която е принасяла плод и преди хилядолетие? Същата е – Исус Христос станал Човек. Той е НИЕ. ВСИЧКИ СМЕ В НЕГО. Удивителен план! Удивителен план!

А сега да размислим над освещението във връзка с оправданието. Когато човек се роди в Божието семейство, е считан за праведен веднага. Тогава той е част от това семейство. Христовата правда му се вменява. Но тази правда още не е изработена в него. И сега, покорявайки се на Бога, отдавайки Му себе си, все още бидейки оправдаван през цялото време чрез вяра, Христовият живот и праведността Му, която е живот, започват да действат в него. Започват да стават част от него. Като че живителна кръв потича в неговия организъм и заема мястото на старата мъртва материя. Промяната започва. Човекът е свързан с Източника на Божествен живот и този живот се излива в него, циркулира през него. Резултатът започва постепенно да се проявява и външно. ЕТО ТОВА Е ПРОЦЕСЪТ НА ОСВЕЩЕНИЕТО. Човекът продължава да се покорява на Бога, да Му посвещава себе си. Той е оправдан през цялото време, но се учи все по-пълно да се поддава на този поток на Божествен живот и да се слива с Христос, приемайки през цялото време влиянието на Христовия живот, а не на греха в плътта. Колкото повече избира да се поддава на влиянието на Божия Дух, толкова повече освещението му расте. И въпреки това сумата от оправданието и освещението му през цялото време е съвършена и пълна. И ДОРИ И СЛЕД ГОДИНИ ЖИВОТ НА ВЯРНОСТ И ИЗРАСТВАНЕ В ДУХА ОПРАВДАНИЕТО НЕ Е НИТО ПО-ГОЛЯМО, НИТО ПО-МАЛКО ОТ МОМЕНТА, КОГАТО ЧОВЕКЪТ Е БИЛ РОДЕН В БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО И

Е ПОВЯРВАЛ В ИСУС ХРИСТОС. Но Божията воля е то да бъде избирано и издействано в него чрез личната му воля и съгласие през цялото време.

„В НЕГО бе животът.“ Тук е тайната на всичко. В НЕГО е животът. Вън от Христос няма никакъв живот. Когато се съединим с Него чрез новорождение в Божието семейство, тогава приемаме живота. Тогава В НАС потича животворната Му кръв. Тогава праведността, която е живот, стига до нас. Но животът на Исус Христос не е нещо спящо, пасивно. Той е самият ЖИВОТ. А животът винаги проявява себе си. Ние сме само инструменти на правдата. Правдата просто ни употребява като съзнателни, покорни помощници.

**Тази книга разказва за
чудотворната връзка между
Бог и човек – как всеки син
на Бога е свързан с Исус
Христос, своя Брат, своя
Баща, своя Спасител, своя
Изкупител С НАЙ-ТЕСНИ-
ТЕ ВЪЗМОЖНИ ВРЪЗКИ
НА ТОЗИ СВЯТ.**